

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2510/2020
28.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милија Трифуновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Народне скупштине, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3333/19 од 05.12.2019. године, у седници одржаној 28.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3333/19 од 05.12.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 310/18 од 14.05.2019. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине Републике Србије исплати износ од 531.863,92 динара, у појединачно опредељеним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора сходно одредби члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије за 2010, 2011. и 2012. годину, исплати износ од 70.416,00 динара, у појединачно опредељеним износима, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу на име неисплаћених дневница за учешће у раду за време заседања Народне скупштине Републике Србије исплати износ преко досуђеног износа од 531.863,92 динара, а до траженог износа од 738.688,77 динара, у појединачно опредељеним износима, са законском затезном каматом од доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора сходно одредби члана 21. Закона о примањима народних посланика

у Народној скупштини Србије за 2010, 2011. и 2012. годину исплати износ преко досуђеног износа од 70.416,40 динара до траженог износа од 97.748,40 динара, у појединачно опредељеним износима, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 296.275,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана када су наступили услови за извршење, па до исплате, док се у преосталом делу за период од дана 14.05.2019. године до дана наступања услова за извршење захтев за исплату законске затезне камате на износ трошкова поступка одбија, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3333/19 од 05.12.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда првостепеног суда у ставу другом изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2010, 2011. и 2012. годину исплати износ од 70.416,40 динара, у појединачно опредељеним износима, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка по жалби у износу од 12.000,00 динара, док је ставом трећим изреке одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био народни посланик у Народној скупштини Републике Србије, у периоду од 2008. године до маја 2012. године. Решењем Административног одбора Народне скупштине Републике Србије примљен је на стални рад и утврђен му је коефицијент за обрачун и исплату плате у висини 8.60. Тужилац је у спорном периоду присуствовао на 137 седница Скупштине, а како му тужена није исплатила дневнице, као ни регрес за коришћење годишњег одмора за 2010, 2011. и 2012. годину, то је првостепени суд применом одредаба члана 10 и 21 Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини РС, усвојио тужбени захтев тужиоца за исплату дневница и накнаде на име регреса за коришћење годишњег одмора у нето износу, у висини утврђеној из налаза вештака.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, у делу за накнаду регреса за коришћење годишњег одмора, с обзиром да је првостепени суд погрешно применио материјално право. У конкретном случају тужилац је народни посланик на сталном раду у Народној Скупштини, те се на примања која потражује примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама. Применом одредбе члана 4. став 2. наведеног закона, произлази да је тужиоцу накнада за регрес за коришћење годишњег

одмора већ урачуната у коефицијент, па је из ових разлога тужбени захтев тужиоца у овом делу одбијен.

По оцени Врховног касационог суда, побијана одлука је донета правилном применом материјалног права.

Одредбом члана 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр.34/2001, 62/2006...21/2016), уређује се начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања између осталог и народног посланика на сталном раду у Народној скупштини. Плата лица из члана 1. овог закона према правилима из члана 2. утврђује се на основу основице за обрачун плата, коефицијената, додатака на плату и обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање и плату у складу са законом.

Одредбом члана 3. став 2. истог закона прописано је да основицу за обрачун и исплату плата за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника Републике и Народне скупштине Републике Србије утврђује Административни одбор Народне скупштине, у складу са средствима обезбеђеним у буџету Републике Србије.

Према правилима из члана 4. истог закона коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему и садржи додаток на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење одмора.

Одредбом члана 13. истог закона, прописано је да изабрано, именовано и постављено лице и запослени који за пуно радно време, до примене коефицијената према члану 7, 8. и 9. овог закона, остварује плату увећану по основу додатка за исхрану у току рада и месечног износа регреса за годишњи одмор утврђеног актом Владе, у већем износу од плате обрачунате по одредбама овог закона, исплата плате вршиће се у затеченом износу све док плата која му припада по одредбама овог закона не достигне тај износ, а најдуже до 31. децембра 2001. године, док је одредбом члана 15. став 1. тачка 3. предвиђено да даном ступања на снагу овог закона престају да важе чланови 6, 8. и 8а Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије („Службени гласник РС“, број 7/91, 44/98).

Одредбом члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије („Службени гласник РС“ број 7/91...44/98), прописано је да народном посланику на сталном раду у Скупштини припада регрес за коришћење годишњег одмора у износу од 60% од просечне зараде по запосленом у Републици исплаћене у последња три месеца. Чланом 25. истог закона, предвиђено је да се примања народних посланика (чланови 10-24. Закона), обрачунавају у висини утврђеној овим законом ако посебним законом или прописом донетим на основу закона, није другачије одређено.

Имајући у виду наведене норме, народном посланику на сталном раду у Народној скупштини не припада право на регрес за коришћење годишњег одмора у смислу члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије. На обрачун плата и додатака на плате народних посланика

примењује се Закон о платама у државним органима и јавним службама (посебан закон), па како је у конкретном случају додатак на плату (накнада за регрес) већ садржан у коефицијенту, то је правилно побијаном одлуком захтев тужиоца одбијен.

Неосновано је позивање ревидента на погрешну примену материјалног права, а ревизијским наводима није доведена у сумњу правилност и законитост побијане пресуде.

Наиме, неоснован је навод ревизије да је на потраживање тужиоца у конкретном случају требало да се примени одредба члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, јер је примена наведене одредбе искључена одредбом члана 25. истог закона, с обзиром да је посебним законом и то Законом о платама у државним органима и јавним службама, у члану 4. прописано да је у коефицијенту за обрачун плате садржан и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора.

Такође, супротно наводима ревизије примена наведеног члана је искључена без обзира што су чланом 15. Закона о платама у државним органима и јавним службама стављене ван снаге одредбе члана 6, 8. и 8а, али не и члан 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије, а имајући у виду да је чланом 13. Закона о платама у државним органима и јавним службама, предвиђено да ће се исплата плате (па и додатака) вршити најдуже до 31.12.2001. године, те да је на овај начин ограничена примена и члана 21. Закона о примањима народних посланика у Народној скупштини Републике Србије.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је и захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Имајући у виду изнето, одлучено је као у изреци применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић